

Raze de lună și vărsare de sânge

Pantalaimon, daimonul Lyrei Belacqua, numită acum Lyra Silvertongue, stătea lungit pe pervazul ferestrei micului dormitor-birou al Lyrei de la Colegiul St. Sophia, cu mintea cât mai golită de gânduri cu puțință. Își dădea seama de frigul care intra printre cercevelele deloc etanșe ale geamului de lângă el, de lumina caldă a lămpii cu petrol de pe biroul de sub fereastră, de scârțâitul stiloului Lyrei, de întunericul de afară. Frigul și întunericul și le dorea cel mai mult în momentul acela. Așa cum sta întins, întorcându-se astfel încât să simtă frigul ba pe spate, ba pe burtă, dorința de-a ieși afară devenea chiar mai puternică decât aversiunea de-a vorbi cu Lyra.

— Deschide fereastra, zise el în cele din urmă. Vreau să ies.

Stiloul Lyrei se opri din scris; împinse scaunul în spate și se ridică. Pantalaimon o vedea reflectată în geam, suspendată deasupra nopții din Oxford. Îi distingeă chiar și expresia de nemulțumire răzvrătită.

— Știu ce vrei să spui, zise el. Sigur că voi fi atent. Nu sunt prost.

— În unele privințe, ești, zise ea.

Se întinse pe lângă el și ridică fereastra, proptind-o cu cartea aflată cel mai la îndemână.

— Să nu... începu el.

— Să nu închid fereastra, da, Pan, o să stau să îngheț aici până se hotărăște Pan să vină acasă. Nu sunt proastă deloc. Hai, șterge-o.

El se prelinse afară, în iedera care acoperea zidul colegiului. Lyrei îi ajunse la urechi doar un foșnet slab, și acela de-o clipă. Lui Pan nu-i plăcea felul cum vorbeau unul cu altul, sau mai degrabă cum nu vorbeau; de fapt, cuvintele de adineauri erau primele pe care le schimbaseră toată ziua. Dar el nu știa cum să procedeze altfel, și nici ea.

La jumătatea drumului pe zid, prinse un șoarece între dinții ascuțiți ca niște ace și se întrebă dacă să-l mănânce, dar îi făcu o surpriză și-i dădu drumul. Se ghemui pe o creangă groasă de iedără și savură toate mirosurile, curenții neașteptați de aer, toată noaptea deschisă larg în jurul lui.

Avea de gând să fie atent. La două lucruri trebuia să fie cu băgare de seamă. Unul era pata de blană albicioasă de pe gâtul lui, care sărea în ochi cu nefericită claritate față de restul blănii maro-roșcat de jder. Dar nu-i era greu să țină capul plecat sau să fugă repede. Celălalt motiv de preocupare era mult mai serios. Nimeni care l-ar fi văzut nu l-ar fi crezut jder niciun moment; arăta întru totul ca un jder, dar era daimon. Foarte greu puteai spune în ce consta diferența, dar orice ființă omenească din lumea Lyrei și-ar fi dat seama imediat, cu precizia cu care recunoșteau mirosul de cafea sau culoarea roșie.

Iar un om despărțit de daimonul lui, sau un daimon singur, căruia nu i se vedea omul nicăieri, reprezentau ceva nefiresc, straniu, imposibil. Nicio ființă omenească obișnuită nu se putea separa în felul acela, deși despre vrăjitoare se spunea că pot. Puterea pe care o aveau Lyra și Pan era exclusiv a lor și o plătiseră scump cu opt ani în urmă, în lumea morților. De când se întorseseră la Oxford, după acea aventură neobișnuită, nu spusese nimănui că au o astfel de putere și o foloseau cu mare băgare de seamă, ca

s-o poată păstra secretă; uneori, însă – iar de curând tot mai des –, simțeau pur și simplu nevoia să se îndepărteze unul de celălalt.

Așa că Pan rămase la adăpostul întinericului, iar câtă vreme se deplasă prin tufișuri și prin iarba lungă care mărginea întinderea vastă și bine tunsă a Parcurilor Universității, savurând noaptea cu toate simțurile, nu făcu niciun zgomot și ținu capul plecat. Plouase mai devreme în seara aceea, iar pământul era moale și umed sub tălpile lui. Ajunse la un petic de noroi, se ghemui și își lipi de el gâtul și pieptul, ca să ascundă pata alburie de blană care-l putea trăda.

Ieșind din parc, țâșni afară și traversă Banbury Road într-un moment când pe trotuar nu era niciun pieton și se vedea doar o mașină undeva departe. Se strecură apoi în grădina unei case mari de pe cealaltă parte a drumului, trecu prin garduri vii, peste ziduri, pe sub garduri, peste pajiști, îndreptându-se spre Jericho și spre canalul aflat la doar câteva străzi distanță.

Ajunse pe poteca îngustă și noroioasă de lângă canal și se simți în siguranță. Avea la îndemână tufișuri și iarbă înaltă în care se putea ascunde, copaci în care putea înainta la fel de rapid ca o flacără pe fitil. Această parte pe jumătate sălbatică a orașului îi plăcea cel mai mult. Înotase în absolut toate numeroasele întinderi de apă care întrețeseau Oxfordul – nu doar în canal, ci și în cursul principal, lat al Tamisei însăși, în afluentul ei Cherwell, precum și în nenumăratele pâraiașe deviate din albia principală ca să pună în mișcare mori sau să alimenteze vreun lac artificial – dintre care unele curgeau pe sub pământ, ascunse vederii, până când apăreau sub zidul vreunui colegiu sau în spatele vreunui cimitir ori al unei fabrici de bere.

În locul unde un astfel de pârau curgea chiar pe lângă canal, despărțit doar de potecă, Pan traversă o punte mică

de fier și continuă să meargă pe firul pârâului până la marea întindere a grădinilor de zarzavat, mărginite la nord de târgul de vite Oxpens și la vest de depozitul Poștei Regale de lângă gară.

Era lună plină, iar printre mănunchiurile de nori care goneau pe cer se puteau vedea câteva stele. Lumina sporea pericolul, dar lui Pan îi plăcea claritatea argintie și rece cu care îl însoțea în timp ce trecea printre grădini, se strecura printre tulpinile verzelor de Bruxelles și printre conopide, printre foi de ceapă și frunze de spanac, fără să facă mai mult zgomot decât ar face o umbră. Ajunse la o magazie, sări pe acoperiș ca să se întindă pe cartonul bitumat, tare, și se uită peste întinderea luncii spre depozitul Poștei.

Era singurul loc din oraș care părea treaz. Pan și Lyra veniseră deja aici, împreună, de mai multe ori și se uitaseră cum opreau la peron scoțând aburi trenuri sosite dinspre nord și sud, din care muncitorii descărcau saci cu scrisori și cu pachete în coșuri mari pe roți, pe care le împingeau apoi în hala cu pereți de metal, unde poșta pentru Londra și pentru continent urma să fie sortată la timp ca să plece cu zeppelinul de dimineață. Dirijabilul era undeva în apropiere, ancorat la sol în față și în spate – se legăna în bătaia vântului în timp ce frânghiile se loveau cu zgomot de turnul de acostare. Pe peron, pe turnul de acostare, deasupra ușilor clădirii Poștei Regale străluceau lumini; drezine zăngăneau pe o linie laterală, iar o ușă metalică se închise undeva cu zgomot.

Pan zări mișcându-se ceva în grădinile din dreapta lui și întoarse încet capul să se uite. O pisică se strecura pe lângă un rând de varză și de broccoli, atentă la un șoarece; dar înainte să poată sări pe el, o formă albă mai mare decât Pan țâșni fără zgomot din cer, înșfăcă șoarecele și se înalță din nou până unde ghearele pisicii n-o puteau ajunge. Bufnița se întoarse spre un copac din spatele Paradise Square,

bătând din aripi într-o liniște perfectă. Pisica se așeză, părând să se gândească la cele întâmplate, apoi își reluă vânatoarea printre legume.

Luna strălucea pe deplin acum, sus de tot pe cer și aproape neacoperită de vreun nor, iar Pan putea vedea din locul lui înalt de pe acoperiș toate detaliile grădinilor și ale târgului de vite. Sere, sperietori de ciori, țarcuri de vite din fier galvanizat, butoaie cu apă, garduri putrezite și căzute sau drepte și bine vopsite, araci de mazăre legați laolaltă ca niște bețe de cort, toate semănând în lumina lunii cu un decor tăcut de teatru pentru o piesă jucată de fantome.

— Lyra, ce s-a întâmplat cu noi? șopti Pan.

Nu-i răspunse nimeni.

Trenul de poștă fusese descărcat și sună scurt din sirenă înainte să se pună în mișcare. Nu o luă pe șinele care traversau fluviul spre sud, chiar pe lângă grădini, ci porni încet înainte, apoi înapoi pe o linie secundară, cu zăngănit puternic de vagoane. Din locomotivă se ridicau nori de aburi pe care apoi vântul rece îi împrăștiă fuioare.

Pe malul celălalt al fluviului, prin spatele copacilor se apropia alt tren. Nu era tren de poștă; nu se opri în dreptul depozitului, ci mai înaintă trei sute de metri până la gara propriu-zisă. Era personalul local de la Reading, bănuia Pan. Îl auzi oprind în dreptul peronului cu un șuierat îndepărtat de abur și scârțâit înăbușit de frâne.

Se mai mișca ceva.

Din stânga lui Pan, unde traversa fluviul un pod de fier, venea pe jos un bărbat – mai degrabă în fugă, cu un aer de grabă ascunsă – înaintând de-a lungul malului pe unde creștea stuful mai des.

Pan alunecă imediat de pe acoperișul magaziei și alergă spre el printre straturile de ceapă și rândurile de varză. Se furișă pe sub garduri, pe sub o cisternă ruginită de oțel și

ajunse la marginea lotului de grădini, unde se ridică să se uite printr-un gard rupt la pajiștea din spate.

Bărbatul se îndreptă în direcția depozitului Poștei Regale, tot mai cu grijă, până când se opri lângă o salcie de pe mal, la vreo sută de metri de poarta depozitului, aproape vizavi de locul unde se pitea Pan sub gardul grădinilor. Chiar și ochii lui Pan abia dacă reușeau să-l distingă în întuneric; dacă-și muta privirea o clipă, l-ar fi pierdut definitiv.

Apoi nimic. Bărbatul parcă dispăruse cu desăvârșire. Trecu un minut, pe urmă încă unul. În orașul din spatele lui Pan începură să se aude bătăi îndepărtate de clopot, câte două: jumătate de oră după miezul nopții.

Pan măsură din ochi copacii de pe malul fluviului. Puțin mai la stânga salciei era un stejar bătrân, golaș și țeapăn în desfrunzirea iernii. La dreapta...

La dreapta, o siluetă solitară se cățăra peste poarta depozitului Poștii Regale. Nou-apărutul personaj sări jos și pe urmă merse repede pe mal spre locul unde îl aștepta primul bărbat.

Un nor acoperi câteva clipe luna, iar Pan se strecură pe sub gard, la adăpostul întunericului, apoi traversă iarba udă a pajiștii cât putu de repede și cât mai aplecat, conștient de prezența bufniței, conștient de bărbatul ascuns, îndreptându-se spre stejar. Imediat ce ajunse acolo se cățăra în copac, scoțând ghearele ca să se agațe de coaja lui, și urcă până la o creangă de sus, de unde, când apăru din nou luna, putea vedea limpede salcia.

Bărbatul de la depozitul Poștei se grăbea într-acolo. Când aproape ajunsese, mișcându-se mai încet și scrutând întunericul, primul bărbat îi ieși ușurel în cale și-i spuse cu voce scăzută ceva. Al doilea îi răspunse pe același ton și se retraseră amândoi în întuneric. Erau prea departe ca Pan să audă ce spuneau, dar existase o complicitate în

schimbul lor de cuvinte. Se vedea că plănuiseră să se întâlnească acolo.

Daimonii lor erau amândoi câini: unul o specie de mastif și unul cu picioare scurte. Câinii n-ar fi putut urca în copac, dar îl puteau mirosi, așa că Pan se lipi cât mai bine de creanga groasă pe care stătea. Auzea șoapte tăcute dinspre bărbați, dar nici acum nu înțelegea vreun cuvânt.

Între gardul înalt din plasă de sârmă al depozitului Poștei și fluviu, o potecă ducea de la pajiștea deschisă de lângă grădini spre stația de cale ferată. Pe acolo se ajungea în mod normal la gară din comuna St. Ebbe și de pe străduțele înguste cu case îngrămădite de-a lungul apei în apropierea uzinei de gaz. Uitându-se de pe creanga stejarului, Pan vedea poteca până mai departe decât bărbații de jos și observă înaintea lor că se apropia cineva dinspre gară: un bărbat singur, cu gulerul hainei ridicat ca să se apere de vânt.

Pe urmă, dinspre umbrele de sub salcie se auzi: „Ssst.“ Bărbații îl văzuseră și ei pe nou-venit.

În aceeași zi, mai devreme, într-o casă elegantă din secolul al XVII-lea de lângă catedrala Sfântul Petru din Geneva, stăteau de vorbă doi bărbați. Se aflau într-o încăpere cu pereții acoperiți de cărți de la etajul al doilea, de unde ferestrele dădeau spre o stradă liniștită, estompată de lumina posomorâtă a unei după-amiezi de iarnă. Era acolo o masă lungă de mahon plină cu registre, teancuri de hârtii, stilouri și creioane, pahare și carafe cu apă, dar bărbații stăteau în fotolii de-o parte și de alta a unui foc de lemne.

Gazda era Marcel Delamare, secretar general al unei organizații cunoscute neoficial după numele clădirii pe care o ocupa – exact cea în care avea loc întâlnirea. Se numea *La Maison Juste*. Delamare trecuse puțin de patruzeci de ani, purta ochelari, arăta bine îngrijit, iar costumul perfect

croit i se asorta cu părul cenușiu-închis. Avea drept daimon o bufniță de zăpadă care stătea pe spătarul fotoliului, cu ochii ei galbeni fixați asupra daimonului din mâinile celui alt bărbat, un șarpe stacojiu care i se tot încolăcea printre degete. Pe oaspete îl chema Pierre Binaud. Avea peste șaizeci de ani, îmbrăcat auster și cu guler clerical, și era președintele în exercițiu al Curții Consistoriale, principala instituție de impunere a disciplinei și de apărare a securității Magisteriumului.

— Ei bine? zise Binaud.

— A dispărut încă un membru al personalului științific de la stațiunea de cercetare Lop Nor, zise Delamare.

— De ce? Ce spun despre asta agenții tăi?

— Explicația oficială este că bărbatul dispărut și însoțitorul lui s-au rătăcit printre cursurile de apă, care își schimbă poziția rapid și fără avertisment. Este un loc extrem de dificil și oricine părăsește stația trebuie să aibă un ghid. Însă agenții noștri mi-au transmis că se zvonește că ar fi intrat în deșertul care începe dincolo de lac. Există legende locale despre aur...

— Blestемate fie legendele locale! Persoanele despre care vorbim erau teologi experimentali, botaniști, oameni de știință. Căutau trandafiri, nu aur. Dar de ce spui că a dispărut unul dintre ei? Cu celălalt ce s-a întâmplat?

— S-a întors la stațiune, dar a plecat imediat după aceea în Europa. Îl cheamă Hassall. Ți-am povestit despre el acum o săptămână, dar poate erai prea ocupat ca să mă auzi. Agenții mei cred că a luat cu el eșantioane de trandafiri și un anumit număr de documente.

— Încă nu l-am prins?

Delamare se strădui aproape vizibil să se stăpânească.

— Dacă mai ții minte, Pierre, zise el după o clipă, eu voiam să-l rețin în arest la Veneția. Ideea a fost respinsă de oamenii tăi. Să-l lăsăm să intre în Brytania, apoi să-l

urmărim și să-i descoperim destinația. Țasta a fost ordinul. Acum a ajuns acolo, iar la noapte va fi interceptat.

— Anunță-mă imediat ce obții materialele respective. Așa, în legătură cu cealaltă chestiune: tânăra. Ce știi despre ea?

— Aletiometrul...

— Nu, nu, nu. Demodat, vag, prea plin de speculații. Dă-mi informații concrete, Marcel.

— Avem un nou interpret, care...

— Da, am auzit de el. O metodă nouă. E mai bună în vreun fel decât cea veche?

— Vremurile se schimbă, iar modurile de a le înțelege se schimbă și ele.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am descoperit anumite lucruri despre fată care înainte nu erau clare. Pare să fie protejată cumva, legal sau altfel. Mi-ar plăcea să încep prin a distruge rețeaua de apărare din jurul ei, neobservabilă, tăcută, cineva ar putea spune invizibilă. Iar când devine vulnerabilă, va veni momentul să acționăm. Până atunci, însă...

— Prudent, zise Binaud și se ridică în picioare. Prea prudent, Marcel. E o mare greșeală. Trebuie să acționezi hotărât. Ia măsuri. Găsește-o, pune mâna pe ea și adu-o aici. Procedează cum dorești tu. De data asta nu mă amestec.

Delamare se ridică să strângă mâna oaspetelui și să-l conducă. După ce rămaseră singuri, daimonul îi zbură pe umăr și îl urmăriră pe președintele Curții Consistoriale cum se îndepărta, cu un servitor ducându-i servieta și altul ținând o umbrelă ce îl apăra de ninsoarea care tocmai începuse să cadă.

— Îmi displace profund să fiu întrerupt, zise Delamare.

— Nu cred că a observat, zise daimonul.

— Ei, o să-și dea el seama într-o bună zi.

*

Bărbatul care venea dinspre gară se mișca repede; în mai puțin de un minut era aproape de copac, iar când ajunsese acolo, ceilalți doi îl atacă. Unul îi ieși înainte și îl lovi peste genunchi cu un băț gros. Căzu imediat, gemând uimit, iar celălalt bărbat sări repede pe el și îl pisă cu o bătă scurtă, lovindu-l peste cap, peste umeri, peste brațe.

Niciunul nu scotea o vorbă. Daimonul victimei, un șoim mic, se ridică în aer, țipând și bătând tare din aripi, dar căzu pe măsură ce bărbatului îi slăbeau puterile sub lovituri.

Pan văzu apoi o rază de lună reflectată de lama unui cuțit, iar bărbatul de la depozitul Poștei strigă și căzu, însă celălalt atacator continuă să lovească fără întrerupere până când victima rămase nemișcată. Pan auzea fiecare lovitură.

Victima murise. Cel de-al doilea atacator se ridică și se uită la tovarășul lui.

— Ce ți-a făcut? spuse el încet.

— Mi-a tăiat tendoanele de la genunchi. Ticălosul! Uite, sângerez ca un porc.

Daimonul lui, mastiful, scheuna și se zvârcolea pe jos lângă el.

— Te poți ridica?

Vocea ucigașului era groasă și înăbușită, parcă vorbea cu nasul înfundat, și avea accent de Liverpool.

— Tu ce crezi?

Glasurile abia se ridicau peste nivelul unor șoapte.

— Nu te poți mișca deloc?

Primul bărbat încercă să se ridice împingându-se în brațe. Se auzi un alt geamăt de durere. Celălalt îi întinse mâna, iar primul izbuti să stea în picioare, dar era clar că-și putea folosi doar unul dintre ele.

— Ce facem mai departe? zise el.

Luna îi lumina strălucitor pe toți: ucigașul, bărbatul care nu putea merge și mortul. Lui Pan îi bătea inima atât de tare, încât se gândi că-l puteau auzi.

— Ești un idiot. N-ai văzut că avea un cuțit în mână? zise ucigașul.

— S-a mișcat prea rapid...

— Și cică te pricepi la astfel de lucruri. Dă-te din drum.

Primul bărbat merse șontâc un pas sau doi în spate. Ucigașul se aplecă și-l apucă pe mort de glezne, apoi îl trase cu spatele îndărăt în stuf. Pe urmă reapăru și îi făcu nerăbdător semn celuiilalt bărbat.

— Sprijină-te de mine, zise el. Să știi că mi-a trecut prin minte să te las aici. Nu ești decât o pacoste. Acum va trebui să mă întorc și să mă ocup doar eu de el, iar blestemata de lună luminează tot mai tare. Unde-i geanta? Nu ducea o geantă?

— N-a avut geantă. N-a avut nimic la el.

— Trebuie să fi avut. La naiba!

— Se-ntoarce Barry cu tine să te-ajute.

— Prea zgomotos. Prea agitat. Dă-mi brațul, hai, grăbește-te.

— Of, Doamne... fii atent... au, ce doare...

— Taci și mișcă-te cât poți de repede. Nu-mi pasă că te doare. Numai ține-ți afurisita de gură.

Primul bărbat își trecu brațul peste umerii ucigașului și șchiopătă pe lângă el, înaintând încet pe sub stejar, apoi de-a lungul malului. Pan, uitându-se în jos, văzu pe iarbă o pată de sânge, lucea roșie în bătaia lunii.

Așteptă până când bărbații nu se mai vedeau, apoi se pregăti să sară jos; dar înainte să apuce să se miște, ceva se foi în stuful unde zăcea trupul bărbatului și ceva decolorat de mărimea unei păsări ieși bătând din aripi, căzu, apoi se înălță din nou, pică, se prăbuși, însă cu ultima zvâcnire de viață se repezi direct spre Pan.

Pan era prea speriat ca să se miște. Dacă bărbatul murise... Dar daimonul acela părea mort și el – deci ce putea face? Pan era gata să lupte, să fugă, să leșine: pe urmă daimonul celălalt ajunsese pe creangă exact lângă el, se chinui să rămână acolo, aproape căzu, iar Pan trebui să se întindă ca să-l prindă. Era rece ca gheața și trăia, însă viața îi atârna de-un fir de păr.

— Ajutor, șopti răgușit daimonul, ajută-ne...

— Da, zise Pan, da...

— Repede!

Căzu și reuși să bată din aripi până jos în stuf. Pan coborâse iute pe trunchiul stejarului și apoi sărise spre locul unde dispăruse șoimul și îl găsi pe bărbat zăcând în stuf – abia mai respira, cu daimonul lipit de obraz.

Pan îl auzi pe șoim spunând:

— Daimon... separat...

Bărbatul întoarse puțin capul și gemu. Pan auzi scrâșnet de os rupt pe os.

— Vă separați? murmură bărbatul.

— Da... am învățat s-o facem...

— E ziua mea norocoasă. În buzunar. Aici.

Ridică mâna cu un uriaș efort și își atinse partea dreaptă a hainei.

— Trage-l afară, șopti el.

Încercând să nu-i facă rău și luptându-se cu marea interdicție de a atinge corpul altui om, Pan împinse haina cu botul și găsi în buzunarul ei interior un portofel de piele.

— Acela. Ia-l. Nu-i lăsa să pună mâna pe el. Depinde numai de tine și de...

Pan trase, dar portofelul nu voia să iasă, căci haina era prinsă sub corpul bărbatului, iar el nu se putea mișca; după câteva secunde de încercări, Pan reuși să-l elibereze și să-l tragă pe pământ.

— Du-l de-aici imediat... înainte să se întoarcă ei...

Daimonul-șoim, deschis la culoare, abia dacă mai era de față – doar o umbră albă ca un fum care bătea din aripi și se lipea de carnea bărbatului. Pan nu suporta să vadă oameni murind pentru că daimonii lor păteau ce păteau: dispăreau ca flacăra unei lumânări ce se stinge. Voia să-l consoleze pe sărmanul daimon, care știa că urmează să dispară, dar nu dorea decât să mai simtă o dată căldura pe care o găsisese în corpul omului său tot timpul cât trăiseră împreună. Bărbatul respiră scurt și aspru, apoi frumosul daimon-șoim dispăru de tot.

Pan trebuia să care acum portofelul bărbatului tot drumul până la Colegiul St. Sophia și până-n patul Lyrei.

Îl apucă între dinți și își croi drum spre marginea studențului. Portofelul nu era greu, dar era neîndemânos și, mai rău, era saturat de mirosul altei persoane: sudoare, apă de colonie, frunze de fumat. Stătuse prea aproape de cineva care nu era Lyra.

Ajunse până la gardul din jurul grădinilor de legume și apoi se opri să se odihnească. N-avea de ce să se grăbească. Mai rămăsese noapte din belșug.

Lyra dormea adânc și o trezi un șoc, ceva ca o cădere în gol, ceva fizic, dar ce anume? Întinse mâna după Pan și își aminti că nu era acolo: oare pățise ceva? Nici vorbă să fi fost prima noapte în care fusese nevoită să se ducă singură la culcare și ura treaba asta. Of, ce nebunie, să iasă Pan așa de unul singur; dar el n-o asculta, nu voia să se oprească, iar într-o zi urmau să plătească amândoi.

Rămase trează un minut, dar somnul o cuprindea din nou, iar curând i se predă și închise ochii.

Pan se cățără înapoi în cameră când clopotele din Oxford băteau ora două. Lăsă portofelul pe masă, își mișcă fălcile într-o parte și-n alta ca să scape de durerea din maxilar,

apoi trase cartea cu care Lyra blocase geamul pentru el. O știa: era un roman numit *Hiperchorasmienii*¹, despre care Pan considera că Lyra îi acordă prea multă atenție. Îl lăsă să cadă pe podea, apoi se curăță meticulos înainte să împingă portofelul în bibliotecă, ascunzându-l vederii.

Pe urmă sări ușor pe perna fetei. Se ghemui în raza de lună care intra printre perdele și se uită la chipul ei adormit.

Avea obraji roșii, iar părul blond-închis îi era umed; buzele care șușotiseră cu el atât de des – care îl sărutaseră, care îl sărutaseră și pe Will – le ținea strânse; pe frunte îi apăreau încruntături care ba veneau, ba plecau, la fel ca norii pe cer când bate vântul – toate vorbeau despre lucruri care nu erau în regulă, despre o persoană care-i devenea tot mai inaccesibilă lui, la fel cum și el îi devenea inaccesibil.

Habar n-avea cum să procedeze în legătură cu asta. Nu putea decât să se întindă lipit de carnea ei; măcar ea era în continuare caldă și primitoare. Măcar încă trăiau amândoi.

¹ Carte imaginară despre locuitorii *Chorasmiei*, provincie din Primul Imperiu Persan care corespunde parțial regiunii Khwarazm din vestul Asiei Centrale, în apropierea Mării Aral.

Hainele lor miroseau a trandafiri

Lyra se trezi și auzi ceasul colegiului bătând ora opt. În primele minute de dezmeticire din adâncul somnului, înainte să înceapă să se amestece gândurile, o încercau senzații delicioase, iar una dintre ele era căldura blânii daimonului în jurul gâtului. Acest răsfăț senzual reciproc făcea parte din viața ei de când se ținea minte.

Rămase culcată încercând să nu gândească, dar gândurile erau ca o maree care se apropia. Valuri mici de preocupare – o lucrare de terminat, hainele care trebuiau spălate, conștiința faptului că, dacă nu ajungea în sala mare până la ora nouă, rămânea fără micul dejun – curgeau permanent dintr-o direcție sau alta și slăbeau castelul de nisip al adormirii ei. Pe urmă venea valul cel mai mare: Pan și înstrăinarea lor. Intervenise ceva între ei și niciunul nu știa pe deplin ce anume, și singura persoană căreia îi puteau mărturisi era chiar celălalt, iar asta era singurul lucru pe care nu-l puteau face.

Dădu păturile deoparte și se ridică în picioare tremurând, pentru că colegiul St. Sophia se zgârcea cu căldura. Se spală repede în chiuveta mică, unde apa caldă mai întâi lovi și zgâlțâi țevile, înainte de a binevoi să apară, iar apoi trase pe ea fusta în carouri și puloverul subțire, gri, cam singurele lucruri curate pe care le avea.

În tot acest timp, Pan se prefăcea că doarme pe pernă. Niciodată nu se purta așa când erau mai mici, niciodată.

— Pan, zise ea îngrijorată.

Era nevoit să răspundă și ea știa, iar el se ridică, se întinse și o lăsă să-l ridice pe umăr. Lyra ieși din cameră și începu să coboare scările.

— Lyra, hai să ne prefacem că vorbim unul cu altul, șopti Pan.

— Nu știu dacă „să ne prefacem“ reprezintă un mod corect de-a trăi.

— E mai bine decât să nu vorbim. Vreau să-ți spun ce-am văzut astă-noapte. E important.

— De ce nu mi-ai spus când te-ai întors?

— Dormeau.

— Eram la fel de adormită cum ești tu acum.

— Atunci, de ce nu ți-ai dat seama că am să-ți spun ceva important?

— Mi-am dat seama. Am simțit că s-a întâmplat ceva. Dar știam că trebuie să mă cert cu tine ca să-mi spui și sincer...

El nu zise nimic. Lyra coborî ultima treaptă și ieși în frigul umed al dimineții. Una sau două fete se duceau spre sala mare; și mai multe veneau de-acolo, după ce luaseră micul dejun, mergând repede spre activitatea din dimineața aceea, spre bibliotecă, spre vreun curs sau spre vreun seminar.

— Of, nu știu, termină ea de spus. M-am săturat de toate astea. Spune-mi după micul dejun.

Urcă scările care duceau în sală, își puse o porție de terci de ovăz, apoi se duse cu castronul spre un loc de la mesele lungi și se așeză. Peste tot în jur, fete de vârsta ei își terminau omleta, terciul de ovăz sau pâinea prăjită, unele flecărind vesele, altele părând indiferente, obosite sau preocupate, una sau două citind scrisori sau pur și simplu mâncând apatice. Pe multe dintre ele le cunoștea după nume, pe altele numai din vedere; unele îi erau prietene

și le prețuia pentru inteligența sau bunătatea lor; unele îi erau simple cunoștințe; câteva, puține, îi erau nu chiar dușmance, însă niște tinere pe care Lyra știa că n-o să le placă niciodată, pentru că erau snoabe, arogante sau reci. Se simțea la fel de mult acasă în această comunitate academică, printre contemporanele ei strălucite, muncitoare sau bârfitoare, cum se simțea oriunde în altă parte. Ar fi trebuit să fie mulțumită.

Amestecă niște lapte în terciul de ovăz și deveni conștientă de prezența fetei din fața ei. O chema Miriam Jacobs – o brunetă drăguță, suficient de deșteaptă și ageră la minte încât să se descurce la învățătură fără să muncească mai mult decât strictul necesar; puțin înfumurată, dar destul de amabilă încât să accepte să fie tachinată în legătură cu asta. Syriax, veverița care-i era daimon, i se agăța de păr și părea copleșită de durere, în timp ce Miriam citea cu mâna la gură o scrisoare. Era palidă la față.

Nimeni altcineva nu băgase de seamă. Când Miriam lăasă scrisoarea jos, Lyra se aplecă peste masă și întrebă:

— Miriam? Ce s-a întâmplat?

Miriam clipi și oftă de parcă atunci se trezea și împinse scrisoarea până-i căzu în poală.

— Acasă, zise ea. O prostie.

Daimonul ei se strecură lângă scrisoare, iar Miriam dădu o reprezentare elaborată de nepăsare, inutilă față de vecine, care oricum nu se uitau la ea.

— Nu te pot ajuta cu nimic? întrebă Lyra.

Pan se întâlnise cu Syriax sub masă. Fetele își dădeau seama amândouă că daimonii lor vorbeau între ei și că orice îi spunea Syriax lui Pan urma să ajungă curând la urechile Lyrei. Miriam o privea pe Lyra neajutorată. Era gata să izbucnească în lacrimi.

Lyra se ridică și zise:

— Haide.

Cealaltă față era într-o stare în care orice hotărâre, venită din partea oricui, însemna un colac de salvare de care se putea agăța pe o mare agitată. Ieși din sală împreună cu Lyra, strângându-și daimonul la piept, fără să întrebe unde mergeau, urmând-o ca un miel.

— M-am săturat până-n gât de terci de ovăz, pâine prăjită rece și omletă uscată, zise Lyra. Iar în cazul ăsta nu ne rămâne de făcut decât un singur lucru.

— Ce anume? zise Miriam.

— Mergem la George's.

— Dar am curs...

— Nu. Profesorul are curs, tu nu ai – și nici eu. Și vreau ochiuri cu șuncă. Hai să mergem. Ai fost cercetașă?

— Nu.

— Nici eu. Nu știu de ce te-am întrebat.

— Am o lucrare de făcut...

— Știi pe cineva care n-are de făcut o lucrare? Mii de domnișoare și de domni au rămas *toți* în urmă cu lucrările. Ar fi jignitor să nu ți se întâmple și ție. Iar George's ne așteaptă. La Cadena nu au deschis încă, altfel mergeam acolo. Haide, e frig. Vrei să-ți iei o haină?

— Da... mă duc repede...

Fugiră după paltoane. Al Lyrei era de un verde ponosit și ceva cam mic. Al lui Miriam era din cașmir bleumarin și îi venea turnat.

— Dacă te întreabă cineva de ce nu te-ai dus la curs, la seminar sau mai știu eu unde, n-ai decât să spui că erai supărată, iar drăguța de Lyra te-a scos la plimbare, zise Lyra în timp ce ieșeau pe poartă.

— N-am fost niciodată la George's, zise Miriam.

— Nu se poate! Trebuie să fi fost.

— Știu unde e, dar... Nu știu ce să zic. Am crezut că nu-i pentru noi.

George's era o cafenea din Piața Acoperită, frecventată mai ales de vânzătorii și muncitorii din zonă.

— Eu merg acolo de când eram mică, zise Lyra. *Mică de tot*, adică. Stăteam și căscam gura până-mi dădeau o bucată de chec ca să plec.

— Zău? Vorbești serios?

— O bucată de chec sau o scatoalcă. Am și lucrat puțin acolo, am spălat vasele, am făcut cafea și ceai. Cred că aveam vreo nouă ani.

— Și părinții te-au lăsat?... Vai de mine! Iartă-mă. Iartă-mă.

Prietenele Lyrei știau despre trecutul ei numai că părinții fuseseră de familie bună și muriseră când era ea mică. Părea de la sine înțeles că asta reprezenta un motiv de mare amărăciune pentru Lyra și că de aceea nu vorbea niciodată despre trecut, așa că lor nu le rămânea decât să facă speculații. Miriam înlemni de rușine.

— Eram în grija Colegiului Jordan pe-atunci, zise veselă Lyra. Dacă ar fi știut – adică dacă cei de la Jordan ar fi știut –, ar fi rămas cu gura căscată, bănuiesc, dar ei cam uitaseră de mine și oricum m-aș fi dus în continuare. Făceam cam ce voiam.

— Și nu știa nimeni ce faci?

— Menajera, doamna Lonsdale. Era foarte aprigă. Mă certa tot timpul, dar știa că nu folosește la nimic. Mă puteam purta foarte frumos, când era nevoie.

— De cât timp... Vreau să zic, câți ani aveai când... Iartă-mă, nu vreau să fiu băgăcioasă.

— Primul lucru pe care mi-l amintesc este momentul când m-au adus la Jordan. Nu știu câți ani aveam – probabil că eram bebeluș. Mă ducea în brațe un bărbat voinic. Era noapte, furtună, ploua cu găleata, tuna și fulgera. El era călare și mă învelise în pelerina lui. Pe urmă a bătut la o ușă cu pistolul, ușa s-a deschis, înăuntru era lumină și cald, iar el m-a dat altcuiva și cred că înainte m-a pupat, apoi a încălecat și a plecat. Probabil era tata.

Miriam rămase foarte impresionată. În realitate, Lyra nu era foarte sigură în legătură cu calul, dar îi plăcea.

— Ce romantic! zise Miriam. Și asta-i primul lucru pe care ți-l amintești?

— Absolut primul. Pe urmă... am trăit pur și simplu la Jordan. Tot timpul, începând de-atunci. Amintirea ta cea mai veche care-i?

— Mirosul de trandafiri, răspunse imediat Miriam.

— Adică o grădină de pe undeva?

— Nu. Fabrica tatei. Unde se făcea săpun și alte lucruri. Stăteam pe umerii lui și eram în secția de îmbute-liere. Mirosea puternic și dulce... Hainele bărbaților se îmbibau de miros, iar soțiile lor îl puteau scoate numai la spălat.

Lyra știa că familia lui Miriam era bogată și că bogăția se baza pe săpunuri, parfumuri și alte asemenea; Miriam avea o colecție vastă de parfumuri, alifii și șampoane frumos mirositoare, iar una dintre ocupațiile preferate ale prietenelor ei era să le încerce pe toate cele noi.

Își dădu seama dintr-odată că fata plângea. Se opri și o luă de braț.

— Miriam, ce s-a întâmplat? Ce scrie în scrisoarea aceea?

— Tata a dat faliment, zise Miriam cu voce tremurândă. S-a terminat cu noi. Asta s-a întâmplat. Acum știi.

— Miriam, ce îngrozitor!

— Și nu mai putem... ei nu mai pot... Vor vinde casa, iar eu sunt nevoită să plec de la colegiu... nu-și mai pot permite...

Nu reuși să continue. Lyra întinse brațele iar Miriam se lipi de ea, suspinând. Lyra îi simți mirosul șamponului și se întrebă dacă erau și trandafiri în el.

— Ssst, zise ea. Există burse, fonduri speciale... Nu va trebui să pleci, ai să vezi!

— Dar totul se va schimba! Vor vinde și se vor muta la... Nu știi unde... Danny va fi nevoit să plece și el de la Cambridge și... și tot ce urmează va fi oribil.

— Sunt sigură că sună mai rău decât e în realitate, zise Lyra.

Îl vedea cu coada ochiului pe Pan șușotind cu Syriax și își dădu seama că vorbeau despre același lucru.

— A fost un șoc, evident, să afli toate astea dintr-o scrisoare, în timpul micului dejun. Dar oamenii supraviețuiesc unor astfel de lucruri, îți spun sincer, iar uneori se rezolvă totul mai bine decât crezi. Sunt sigură că nu va trebui să pleci de la colegiu.

— Dar toată lumea va afla...

— Ei, și? N-are de ce să-ți fie rușine. În familiile tuturor se întâmplă mereu câte ceva, și nu din vina lor. Dacă reușești să treci curajoasă prin toate, lumea te va admira.

— Nu-i vina tatei, până la urmă.

— Sigur că nu, zise Lyra, care habar n-avea motivul. Învățăm și la istoria economiei, știi – există cicluri comerciale. Presiunile sunt prea mari ca să le poți face față.

— S-a întâmplat din senin, n-a prevăzut nimeni ce urmează.

Miriam scotoci în buzunar. Scoase scrisoarea mototolită și citi:

— „Furnizorii au devenit dintr-odată inaccesibili și de neînțeles, și cu toate că tata s-a dus în Latakia în repetate rânduri, n-a reușit să găsească nicăieri o sursă serioasă de aprovizionare – se pare că marile companii farmaceutice cumpără totul înainte să se poată apropia altcineva – și nu se poate face nimic, e totul prea îngrozitor.“

— Furnizori de ce? zise Lyra. De trandafiri?

— Da. Îi cumpără de la grădinile de-acolo și îi distilează sau ceva. *Attar*¹. Se numește *attar* de trandafiri.

¹ Ulei esențial derivat din surse botanice. Cel mai frecvent aceste uleiuri sunt extrase prin distilare hidro sau cu abur.

— Trandafirii englezești nu sunt buni?

— Cred că nu. Trebuie să fie trandafiri de-acolo.

— Sau levănțică. Asta există din belșug.

— Ei... nu știu.

— Bănuiesc că oamenii își vor pierde locurile de muncă, zise Lyra în timp ce intrau pe Broad Street, vizavi de Biblioteca Bodleiană. Oamenii cărora le miros hainele a trandafiri.

— Probabil. Vai, e groaznic.

— Este. Dar vei rezista. Ne așezăm și întocmim un plan cu ce poți face tu, toate variantele, toate posibilitățile – și pe urmă te vei simți imediat mai bine. Ai să vezi.

În cafenea, Lyra comandă ochiuri cu șuncă și un ceai mare. Miriam nu voia decât cafea, dar Lyra îi ceru lui George să-i aducă oricum și o bucată de chec cu coacăze.

— Dacă nu-l mănâncă ea, îl mănânc eu, îi spuse.

— La colegiul ăla nu vă dau de mâncare? zise George, un bărbat ale cărui mâini se mișcau mai repede decât ale oricărui om văzut vreodată de Lyra – tăia, ungea cu unt, turna, săra, spărgea ouă.

Când era mică, îi admira enorm priceperea cu care spărgea trei ouă simultan într-o tigaie, cu o singură mână, fără să împrăștie niciun strop de albuș, fără să spargă gălbenușurile, fără să-i cadă vreo bucată de coajă. Într-o zi încercase și ea și stricase două duzini. Asta îi adusese o scatoalcă – binemeritată, recunoscuse ea. În prezent, George se purta mult mai respectuos. Lyrei tot nu-i ieșea șmecheria cu ouăle.

Împrumută de la George hârtie și creion și schiță trei coloane, una cu titlul *Lucruri de făcut*, următoarea cu titlul *Lucruri de aflat* și a treia intitulată *Lucruri care să nu mă mai îngrijoreze*. Pe urmă ea, Miriam și daimonii lor le umplură cu sugestii, în timp ce mâncau. Miriam mănca toată bucată de chec, iar când terminară de umplut foaia de hârtie era aproape veselă.

— Vezi? zise Lyra. Întotdeauna e o idee bună să vii la George's. Micul dejun de la St. Sophia e prea pretențios moral. Cât despre Jordan...

— Sunt sigură că acolo mâncarea nu-i așa austeră ca la noi.

— Marmite încălzite din argint, pline cu *kedgeree*¹, rinichi picanți și pește afumat. Tinerii domni trebuie să trăiască în stilul cu care s-au obișnuit. Îmi place, dar n-aș vrea asta în fiecare zi.

— Mulțumesc, Lyra, zise Miriam. Mă simt mult mai bine. Ai avut mare dreptate.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Mă duc să vorbesc cu dr. Bell. Pe urmă scriu acasă.

Dr. Bell o îndruma moral pe Miriam, îi era un fel de ghid spiritual și mentor. Era o femeie directă, dar de treabă; ea trebuia să știe cum o putea ajuta colegiul.

— Bine, zise Lyra. Să-mi spui ce se mai întâmplă.

— Așa voi face, promise Miriam.

Lyra mai rămase câteva minute după ce plecă Miriam, flecărind cu George, refuzându-i cu părere de rău oferta de a lucra acolo în vacanța de Crăciun, terminându-și cana mare de ceai. Până la urmă veni momentul când rămase iar singură cu Pan.

— El ce ți-a spus? îl întrebă ea, referindu-se la daimonul lui Miriam.

— Că, de fapt, cel mai tare o îngrijorează prietenul ei. Nu știe cum să-i spună, pentru că i se pare că n-o s-o mai placă, dacă nu-i bogată. El e la Colegiul Cardinal. Un aristocrat nu știu de care fel.

— Adică am consumat atâta timp și energie, iar ea nici măcar nu mi-a spus ce-o îngrijorează cel mai mult? Nu-mi

¹ Mâncare cu origini orientale constând în principal dintr-un amestec de orez, pește și ou fiert.

place treaba asta, zise Lyra, îmbrăcându-și paltonul ponosit. Iar dacă așa crede el, oricum nu merită doi bani. Pan, iartă-mă, spuse ea, surprinzându-se la fel de mult ca și pe el. Voi ai să-mi spui ce-ai văzut astă-noapte, iar eu n-am avut timp să te ascult.

Îi făcu semn cu mâna lui George și plecară.

— Am văzut cum a fost omorât cineva, zise el.

Biroul de bagaje

Lyra se opri în loc. Erau în fața prăvăliei negustorului de cafea de la intrarea în Piața Acoperită, iar în aer plutea miros de cafea prăjită.

— Ce-ai spus? zise ea.

— Am văzut doi bărbați atacându-l pe altul și omorându-l. Lângă grădinile cu legume din apropierea depozitului Poștei Regale...

Ieșiră agale pe Market Street, îndreptându-se înapoi spre St. Sophia, iar el îi relatează toată povestea.

— Și păreau să știe despre separare, zise Pan. Bărbatul ucis și daimonul lui, adică. Se puteau despărți și ei. Daimonul lui m-a văzut probabil pe creangă și a zburat direct spre mine – cu efort, desigur, pentru că era rănit –, dar nu s-a speriat deloc, adică nu s-a speriat să mă vadă singur, cum s-ar întâmpla cu aproape toată lumea. Și nici bărbatul.

— Și portofelul? Unde e?

— La noi în bibliotecă. Lângă dicționarul german.

— El ce-a spus?

— A spus: „Ia-l. Nu-i lăsa să pună mâna pe el. Depinde numai de tine și de...” Pe urmă a murit.

— Depinde numai de noi, repetă Lyra. Am face bine să aruncăm o privire.

Făcură focul în soba cu gaz din dormitorul-birou de la Colegiul St. Sophia, se așezară la masă și aprinseră mica veioză anbarică, întrucât cerul era cenușiu și lumina puțină.

Lyra scoase portofelul din bibliotecă. Se închidea simplu, pliindu-se în două, fără cataramă, și era doar puțin mai mare decât palma ei. Pielea avusese inițial model în relief, ca marochinul, dar se netezise cam peste tot și părea unsuroasă. Fusese cândva maro, probabil, dar acum părea aproape negru și în câteva locuri purta semnele colților lui Pan.

Lyra îi simțea mirosul: un miros slab, vag parfumat, vag iute, ca un parfum bărbătesc amestecat cu sudoare. Pan flutură o labă prin fața nasului. Fata cercetă atent exteriorul portofelului, căutând vreo firmă sau vreo monogramă, dar nu găsi nimic.

Îl deschise și din nou i se păru perfect normal, perfect obișnuit. Conținea patru bancnote, în total șase dolari și o sută de franci – o sumă deloc mare. În următorul buzunar găsi un bilet de tren pentru o călătorie de întoarcere din Paris spre Marsilia.

— Era francez? întrebă Pan.

— Nu știu încă, zise Lyra. Uite, o fotografie.

Scoase din următorul buzunar al portofelului un act de identitate murdar și uzat pe care era fotograma chipului unui bărbat de vreo patruzeci de ani, cu păr negru creț și mustață subțire.

— El e, zise Pan.

Actul fusese emis de Ministerul de Externe al Majestății Sale pentru Anthony John Roderick Hassall, cetățean britanic, a cărui dată de naștere arăta că ar fi avut treizeci și opt de ani. Fotograma daimonului înfățișa o pasăre de pradă asemănătoare unui șoim mic. Pan se uită la imagini cu mare interes și plin de milă.

Lyra găsi pe urmă o legitimație mică pe care o recunoscu, pentru că avea și ea una identică în geantă: un card de acces la Biblioteca Bodleiană. Pan scoase un mic sunet de surpriză.

— Probabil că a fost universitar aici, zise ea. Uite, asta ce-i?

Era alt card, emis de Departamentul de Botanică al Universității. Certifica faptul că dr. Roderick Hassall era membru al Catedrei de Știința Plantelor.

— De ce l-or fi atacat? zise Lyra, fără să aștepte vreun răspuns. Părea bogat, avea ceva la el sau ce?

— Au spus că... zise Pan, încercând să-și amintească. Unul dintre ei – ucigașul – era surprins că nu avea geantă la el. Suna de parcă s-ar fi așteptat să aibă. Dar pe celălalt, cel care a fost rănit, nu-l interesa.

— Și avea geantă? Servietă, valiză sau ceva?

— Nu. Nimic.

Următoarea hârtie pe care o găsi Lyra fusese împăturită și despăturită de numeroase ori, iar acum avea cutele întărite cu scotch. Pe ea scria LAISSEZ-PASSER.

— Ce-i asta? întrebă Pan.

— Cred că-i un fel de pașaport...

Documentul fusese emis de Ministerul Siguranței Interne a Sublimei Porți a Imperiului Otoman, la Constantinopol. Pe el scria în franceză, engleză și anatoliană că Anthony John Roderick Hassall, botanist din Oxford, Brytania, avea permisiunea să călătorească pe teritoriul Imperiului Otoman și că autoritățile erau datorare să-i acorde ajutor și protecție oricând avea nevoie.

— Cât de mare e Imperiul Otoman? întrebă Pan.

— Enorm. Turcia, Siria, Libanul, Egiptul, Libia și multe alte mii de kilometri spre răsărit. Cel puțin așa cred. Stai puțin, mai e încă o hârtie...

— Și încă una în spatele ei.

Celelalte două documente fuseseră emise de Hanatul Turkestanului și acopereau inclusiv regiunile Bactria și Sogdiana, precum și prefectura Sin Kiang din Imperiul Celest al Cathay-ului. Spuneau cam același lucru, cam în același fel, ca și permisul de trecere prin Imperiul Otoman.

— Sunt expirate, zise Lyra.

— Dar cel pentru Sin Kiang e dinaintea celui pentru Turkestan. Înseamnă că de-acolo venea și i-a luat... trei luni. E drum lung.

— Mai e ceva acolo.

Degetele Lyrei dibuiseră o hârtie ascunsă într-un buzunar interior. O scoase, o despături și descoperi ceva foarte diferit de restul: pliantul unei companii de nave cu aburi care făcea publicitate unei croaziere în Levant pe un vapor numit SS Zenobia. Fusesse tipărit de Linia Maritimă Imperială Orient, iar textul în engleză promitea „O lume romantică și însorită“.

— „O lume a mătășii și parfumurilor“, citi Pan, „a covoarelor și dulciurilor, a săbiilor de Damasc, a unor ochi superbi strălucind sub cerul înstelat...“

— „Dansați pe muzica romantică a lui Carlo Pomerini și a Orchestrei lui de Serenade“, citi Lyra, „simțiți fiorul șoptelor razelor de lună pe apele liniștite ale Mediteranei...“ Cum pot șopti razele de lună? „O croazieră în Levant cu Linia Maritimă Imperială Orient reprezintă poarta de intrare într-o lume de splendoare...“ Ia stai, Pan, uite!

Pe spatele hârtiei era un program care indica datele de sosire și plecare din diverse porturi. Vaporul urma să plece din Londra joi, 17 aprilie, și să se întoarcă în Southampton sâmbătă, 23 mai, oprind între timp pe traseu în paisprezece orașe. Cineva încercuise data de luni, 11 mai, când Zenobia oprea în Smirna, și trăsese de-acolo o linie spre cuvintele scrise de mână „Cafeneaua Antalya, Piața Süleiman, ora 11“.

— O întâlnire! zise Pan.

Sări de la masă pe polița căminului și rămase acolo în două picioare, cu etichetele din față rezemate de perete, ca să cerceteze calendarul agățat acolo.

— Nu-i anul ăsta... stai puțin... e anul viitor! zise el. Așa se potrivesc exact zilele săptămânii cu datele. Încă nu s-a întâmplat ce scrie acolo. Ce facem?

— Păi... zise Lyra, ar trebui să ducem portofelul la poliție. Nu există nicio îndoială, nu-i așa?

— Nu, spuse Pan și sări înapoi pe masă.

Întoarse hârtiile să le citească mai atent.

— Asta-i tot ce era în portofel?

— Cred că da.

Lyra se mai uită o dată înăuntru și băgă degetul în toate buzunarele.

— Nu... stai puțin. Mai e ceva aici... O monedă?

Întoarse portofelul cu gura în jos și îl scutură. Din el nu căzu o monedă, ci o cheie cu etichetă rotundă de metal pe care scria 36.

— Pare a fi... zise Pan.

— Da. Am mai văzut așa ceva... Am avut așa ceva. Când, oare?

— Anul trecut... La gară.

— Biroul de bagaje! zise Lyra. A lăsat ceva într-un dulap pentru bagaje.

— Geanta pe care se așteptau ceilalți s-o aibă!

— Trebuie să fie acolo.

Se uitară unul la altul cu ochi mari. Pe urmă, Lyra clătină din cap.

— Trebuie să ducem portofelul la poliție, zise ea. Am făcut ce-ar fi făcut oricine, ne-am uitat înăuntru să vedem al cui e și... și...

— L-am putea duce și la Grădina Botanică. La Catedra de Știința Plantelor. Cei de-acolo ar ști cine-i bărbatul.

— Da, dar noi știm că a fost omorât. Deci chiar e treaba poliției. Așa trebuie să procedăm, Pan.

— Mhm, zise el. Bănuiesc că da.

— Dar nu ne împiedică nimic să copiem câteva lucruri. Datele călătoriei, întâlnirea din Smirna...

Le notă imediat.

— Asta-i tot? Întrebă el.

— Da. Încerc să pun totul la loc, așa cum era, și pe urmă mergem la secția de poliție.

— De ce facem asta? Serios. De ce copiem informațiile?

Lyra îl privi o clipă, apoi reveni la portofel.

— Suntem pur și simplu curioși, zise ea. Nu-i treaba noastră, numai că noi știm cum a ajuns portofelul în stuf. Deci e și treaba noastră.

— Iar bărbatul a spus că totul depinde de noi. Nu uita asta.

Lyra stinse focul, încuie ușa și plecară spre sediul poliției de pe St. Aldate Street, cu portofelul în buzunar.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu așteptau în fața unui ghișeu, în timp ce sergentul de serviciu discuta cu un bărbat care voia permis de pescuit și nu accepta că de astfel de acte se ocupa autoritatea fluvială, nu poliția. Se certau de-atât de multă vreme, încât Lyra se așeză pe singurul scaun disponibil, pregătită să aștepte până la prânz.

Pan stătea la ea în poală și urmărea tot ce se întâmpla. Doi polițiști ieșiră dintr-un birou și se opriră să schimbe o vorbă cu cel de la ghișeu, iar daimonul se întoarse să-i privească; o clipă mai târziu, Lyra îi simți ghearele înfipite în mâna ei.

Nu reacționează. Urma să-i spună singur despre ce e vorba, și chiar așa făcu, i se urcă pe umăr și-i șopti:

— E bărbatul de astă-noapte. Ucigașul. Sunt absolut sigur.

Se referea la cel mai înalt și mai voinic dintre polițiști. Lyra îl auzi spunându-i celuilalt:

— Nu, sunt ore suplimentare absolut justificate. Totul ca la carte. Fără nicio îndoială.

Avea o voce neplăcută, aspră și groasă. Vorbea cu accent de Liverpool. În același moment, bărbatul care voia permis de pescuit îi spuse sergentului de serviciu, care-l lăsase baltă:

— Dacă sunteți sigur că aveți dreptate, n-am încotro. Dar vreau să-mi dați în scris.

— Revino după-amiază și colegul care va fi la ghișeu o să-ți dea o hârtie oficială, zise sergentul și le făcu cu ochiul celorlalți doi.

— Bine, voi veni. Să știi că nu mă dau bătut.

— Nu, să nu te dai, domnule. Da, domnișoară? Cu ce te pot ajuta?

Se uita la Lyra, iar ceilalți doi polițiști o urmăreau și ei.

Ea se ridică în picioare și zise:

— Nu știu dacă am venit unde trebuie. Mi s-a furat bicicleta.

— Ai venit unde trebuie, domnișoară. Completează formularul ăsta și vom vedea ce putem face.

Ea luă hârtia pe care i-o întindea polițistul și zise:

— Mă cam grăbesc. Pot s-o aduc mai târziu?

— Oricând, domnișoară.

Solicitarea ei nefiind prea interesantă, sergentul de serviciu se întoarse și se alătură discuției despre orele suplimentare. O clipă mai târziu, Lyra și Pan ajunseseră deja în stradă.

— Acum ce facem? întrebă Pan.

— Mergem la biroul de bagaje, evident.

Dar Lyra voia mai întâi să vadă malul fluviului. O luă pe Carfax și pe urmă spre castel, iar între timp recapitulă cu Pan toată povestea, fiecare dintre ei dureros de grijuliu să fie politicoși și atent cu celălalt. Toți ceilalți oameni pe care îi vedea Lyra pe străzi sau în magazine se simțeau perfect în largul lor cu propriii daimoni. Daimonul

lui George – patronul cafenelei –, un șobolan viu colorat, stătea în buzunarul de la piept al șorțului omului său și comenta sarcastic tot ce se petrecea în jur, la fel cum făcea și pe vremea când era Lyra copil, pe deplin mulțumit că îl avea pe George alături. Numai Lyra și Pan erau nefericiți unul cu altul.

Așa că se străduiau din răputeri. Se duseră mai întâi la loturile cu grădini și se uitară la poarta gardului înalt din jurul depozitului Poștei Regale, cea peste care sărise al doilea atacator, și la poteca dinspre gară pe care venise victima.

Era zi de târg și, pe lângă zgomotul vagoanelor care făceau manevre pe liniile secundare și al cuiva care folosea o bormașină sau un polizor ca să repare ceva în clădirea Poștei, Lyra auzea mugetul vitelor închise în țărcurile din depărtare. Mișuna lume peste tot.

— Ne-ar putea urmări cineva, zise ea.

— Bănuiesc că da.

— Ne vom plimba pur și simplu, ca și cum am visa cu ochii deschiși.

Lyra se uită pe îndelete în jur. Se aflau în zona dintre fluviu și grădini, o pajiște deschisă și neîngrijită unde vara se aduna lumea la picnic, la scăldat în fluviu sau la jucat fotbal. Partea asta din Oxford nu-i era familiară Lyrei, care se întovărășise mai ales cu copiii din Jericho, un kilometru mai la nord. Participase la multe bătălii cu găștile de-aici, din St. Ebbe, în zilele dinainte să plece în Arctica și să-și părăsească definitiv lumea. Chiar și acum, când era o tânără educată de douăzeci de ani, studentă la Colegiul St. Sophia, tot simțea o frică atavică atunci când se afla pe teritoriu inamic.

Porni agale să traverseze iarba spre malul fluviului, încercând să pară că făcea orice altceva decât să caute locul unde se comisese o crimă.

Se opriră să se uite cum venea încet din dreapta lor un tren plin cu cărbuni și se apropia de podul de lemn peste fluviu. Trenurile nu-l traversau niciodată cu viteză. Ascultară înaintarea vagoanelor cu cărbuni peste pod și urmăriă trenul luând-o la stânga pe deviația care ducea la uzina de gaz, ca să tragă apoi pe o linie secundară de lângă hala principală, în care vuiiau furnalele zi și noapte.

— Pan, zise Lyra, dacă nu-l atacau, unde s-ar fi dus? Unde duce poteca?

Stăteau în marginea dinspre sud a grădinilor, de unde-l văzuse prima oară Pan pe bărbatul ascuns sub salcie. Cei doi copaci erau exact în fața lor, pe malul celălalt al fluviului, cam la o sută de metri depărtare. Dacă bărbatul nu era atacat, ar fi înaintat pe cărare de-a lungul malului, spre un loc unde fluviul făcea un cot rotund spre stânga. Fără să vorbească, Lyra și cu Pan porniră încet într-acolo, să vadă unde-ar fi ajuns.

Poteca mergea direct pe mal spre o punte peste un pâ-râu, care la rândul ei ducea pe străduțele înguste ale caselor așezate spate în spate în jurul uzinei de gaz și pe teritoriul comunei St. Ebbe.

— Deci aici se ducea, zise Pan.

— Chiar dacă nu știa. Chiar dacă doar urma poteca.

— De-aici înseamnă că a venit celălalt bărbat – cel care n-a ieșit din depozitul Poștei.

— Mai departe poți ajunge oriunde, zise Lyra. În hățișul străduțelor vechi din St. Ebbe, pe urmă în St. Aldate și Carfax... oriunde.

— N-o să aflăm niciodată unde se ducea. Nu ghicind.

Știau amândoi de ce vorbeau astfel la capătul podului peste pâ-râu. Niciunul dintre ei nu voia să se ducă și să se uite la locul unde fusese omorât bărbatul.

— N-avem încotro, totuși, zise ea.

— Da. Hai să mergem.

Se întoarseră și porniră de-a lungul malului, îndreptându-se spre salcie și stejar, unde stuful creștea des și poteca devenea noroioasă. Lyra se uita în treacăt prin jur, dar nu vedea pe nimeni sinistru sau amenințător: doar niște copii care se jucau undeva departe pe malul pârâului, câțiva bărbați care-și lucrau grădinile și un cuplu vârstnic înaintea lor pe potecă, mergând braț la braț, cu sacoșe de cumpărături în mâini.

Depășiră perechea de vârstnici, care zâmbiră și dădură din cap când Lyra le spuse „Bună dimineața“, apoi ajunseră sub stejar. Pan sări de pe umărul Lyrei și îi arătă creanga unde stătuse întins, apoi coborî repede și porni prin iarbă spre salcie.

Fata îl urmă, căutând pe jos semnele luptei, dar văzu doar iarbă și noroi călcat în picioare, deloc diferit de restul potecii.

— Vine cineva? îl întreabă ea pe Pan.

El îi sări pe umăr și se uită în jur.

— O femeie cu un copil mic și o sacoșă de cumpărături traversează podul. Nimeni, în rest.

— Hai să ne uităm în stuf. Pe-aici, nu?

— Da. Chiar aici.

— Zici că l-a tras pe cel mort în apă?

— Doar în stuf, nu până la apă. Cel puțin nu cât m-am uitat eu. Probabil s-a întors mai târziu și a terminat treaba.

Lyra ieși de pe cărare și coborî malul pe care creștea stuful. Era înalt, malul era abrupt, iar după nici doi metri fata nu se mai vedea de nicăieri de pe pajiște. Nu prea avea pe unde pași și urma să-și strice pantofii, dar reuși să-și păstreze echilibrul, se lăsă pe vine și se uită cu grijă în jur. Unele dintre tulpinile de stuf se îndoiseră și se rupseseră, iar peste noroi fusese târât ceva ce putea avea ușor mărimea unui om.

Dar nici urmă de cadavru.

— Nu putem zăbovi prea mult aici, zise ea, urcând înapoi. Vom stârni bănuieli, fără îndoială.

— La gară, atunci.

Porniră pe cărare spre depozitul Poștei și pe drum auziră clopotul mare de la Colegiul Cardinal bătând ora unsprezece, iar Lyra se gândi la cursul la care-ar fi trebuit să meargă chiar atunci, ultimul al semestrului. Dar se vor duce Annie și Helen și putea împrumuta notițele lor; și poate că băiatul frumos și timid de la Colegiul Magdalen avea să stea în spatele sălii, ca până atunci, și poate că de data asta s-ar fi dus să se așeze chiar lângă el, să vadă ce se-ntâmplă; și totul ar fi revenit astfel la normal. Numai că, atâta timp cât avea în buzunar cheia aceea de la un dulap de bagaje, nimic nu putea fi normal.

— De obicei tu erai cea impulsivă, zise Pan, și eu cel care te tot potoleam. Acum suntem pe dos.

Ea încuviință.

— Știi, lucrurile se schimbă... Am putea aștepta, Pan, și ne-am putea întoarce în St. Aldate când nu va mai fi de serviciu polițistul acela. În seara asta pe la șase, să zicem. Nu pot fi toți complici cu el. Trebuie să existe acolo și cineva cinstit. Nu e vorba despre... un furt din magazine. E vorba despre crimă.

— Știu. Am văzut-o.

— S-ar putea ca făcând asta să-l ajutăm pe ucigaș să scape neprins. Amestecându-ne în anchetă, adică. Nu poate fi corect.

— Mai e ceva, zise el.

— Ce?

— Înainte erai optimistă. Te gândeai că tot ce facem se va sfârși cu bine. Chiar și după ce ne-am întors din nord gândeai așa. Acum ești prudentă, îngrijorată... ești pesimistă.

Lyra știa că el avea dreptate, dar nu era corect să-i vorbească acuzator, de parcă ar fi avut motiv s-o învinovățească.

— Înainte eram tânără.

Doar replica asta-i trecu prin minte.

El nu răspunse.

Nu mai vorbiră până când nu ajunseră la gară. Atunci ea zise:

— Pan, vino-ncoace.

Iar el îi sări imediat în palme. Lyra îl puse pe umăr și zise încetișor:

— Va trebui să te uiți în spate. Ne-ar putea urmări cineva.

Pan se întoarse și se așează ca lumea, iar ea urcă treptele spre intrare.

— Nu te duce direct la casele cu bagaje, murmură el. Mai întâi mergi și uită-te la reviste. Mă uit dacă pierde vremea cineva pe-aici, cu ochii-n patru.

Ea dădu din cap că a înțeles și se duse agale spre chioșcul de ziare. Răsfoi revistă după revistă, în timp ce Pan se uita la toți bărbații și toate femeile care așteptau la coadă să ia bilete, sau stăteau la mese și beau cafea, sau verificau orarul trenurilor, sau întrebau ceva la ghișeul de informații.

— Toată lumea pare să aibă treabă, zise el încet. Nu văd pe nimeni care stă degeaba.

Lyra avea cheia pregătită în buzunar.

— Să mă duc? întrebă ea.

— Da, du-te. Dar nu te grăbi. Mergi natural. Uită-te la panourile de plecări și sosiri sau ceva...

Ea puse revista la loc și plecă de lângă chioșc. I se părea că ar fi putut-o urmări o sută de perechi de ochi, dar încercă să pară nepăsătoare și traversă agale sala caselor de bilete până în capătul opus, unde erau dulapurile pentru bagaje.

— Pân-aici e bine, zise Pan. Nu se uită nimeni. Acționează chiar acum.

Dulapul cu numărul 36 era undeva în dreptul taliei ei. Întoarse cheia în broască și deschise ușa, iar înăuntru găsi un rucsac uzat de pânză.

— Sper că nu-i prea greu, murmură Lyra și îl ridică, lăsând cheia în ușă.

Era greu, dar îl ridică fără probleme pe umărul drept.

— Aș vrea să fi putut face ce făcea Will, zise ea.

Pan știa la ce se referea. Will Parry avea o putere de a deveni invizibil care le uimise până și pe vrăjitoarele din nord, obișnuite să dispară în același fel: reducând tot ce era interesant în legătură cu ele până când deveneau aproape neobservabile. Se antrenase toată viața lui ca să nu poată fi observat de polițiști ori asistenți sociali, care l-ar fi putut întreba de ce un băiat ca el nu era la școală, apoi ar fi început să facă anchete care l-ar fi despărțit în cele din urmă de iubita lui mamă, o persoană tulburată de tot felul de spaime și obsesii închipuite.

Când Will îi povestise Lyrei cum era nevoit să trăiască și cât de greu reușea să rămână neobservat, ea fusese în primul rând uimită că putea cineva să-și ducă zilele într-un mod atât de singuratic, în al doilea rând rămăsese mișcată de curajul lui, iar în al treilea rând n-o surprinsese deloc că vrăjitoarele îi prețuiau atât de mult priceperea.

Se întrebă, cum se întreba deseori, oare ce făcea Will acum, dacă mama lui era în siguranță și oare cum arăta în prezent... Iar Pan murmură:

— Până acum e bine. Dar mergi puțin mai repede. E un bărbat pe scări care se uită la noi.

Ajunseseră deja în fața gării, unde taxiurile și autobuzele debarcau și imbarcau pasageri. Cu gândul la Will, Lyra nu-și dăduse seama cât de mult merseseră.

— Cum arată? întrebă ea încet.

— Căciulă neagră de lână. Daimon care seamănă a mastif.

Ea grăbi pasul, îndreptându-se spre Hythebridge Street și centrul orașului.

— Ce face?

— Se uită în continuare.

Cel mai rapid drum de întoarcere la colegiul Jordan era cel direct, bineînțeles, dar acela era și cel mai periculos, fiindcă putea fi observată pe Hythebridge Street și apoi pe George Street.

— Ne mai poate vedea acum? spuse ea.

— Nu... hotelul e în drum.

— Atunci ține-te bine.

— Ce fa...

Trecu în fugă drumul și se ghemui sub liniile ferate din jurul depozitului de cărbune, unde veneau să descarce bărcile de pe canal. Ignoră oamenii care se opriseră să privească, fugi după macaraua cu abur, în spatele clădirii Consiliului Canalului, și apoi peste strada îngustă înspre grajdurile de pe George Street.

— Nu-l pot vedea, zise Pan, întinzându-și gâtul să se uite.

Lyra alergă și ajunsese pe Bulwarks Lane, o alee aflată între două ziduri înalte, nu mai lată decât brațele ei întinse. Era pe de-a-ntregul ascunsă vederii acolo: nu avea cine să o scape dacă dădea de necaz... Ajunse la capătul aleii, făcu stânga deodată către alte grajduri care ajungeau până după capela St. Peter, apoi ieși în New Inn Hall Street, care era plină de cumpărători.

— Până aici e bine.

Traversă și intră pe Sewy's Lane, o alee umedă și neplăcută de lângă hotelul Clarendon. Un bărbat umplea un tomberon mare de gunoi și nu se grăbea deloc, în timp ce daimonul lui, o purcea urâtă, se întinsese pe jos lângă el și înfuleca un nap. Lyra sări peste ea, făcându-l pe bărbat să tresară și să se tragă în spate, scăpând țigara din gură.

— Hei! strigă el, dar ea ajunsese deja pe Cornmarket, principala stradă comercială din oraș, plină de pietoni și mașini de aprovizionare.

— Uită-te în continuare, zise Lyra, abia respirând.

Traversă în viteză și intră pe o alee de lângă Hanul Crucea Galbenă, care ducea la Piața Acoperită.

— Va trebui să încetinesc, zise ea. Namila asta-i grea de tot.

Trecu prin piață în pas normal, uitându-se atent la toți cei dinaintea ei, în timp ce Pan era cu ochii pe cei din spate, și încercă să-și potolească gâfâiala. Mai avea puțin: ieși pe Market Street, apoi, peste doar cincizeci de metri, făcu la stânga pe Turl Street și ajunse la Colegiul Jordan. Nici un minut întreg de mers. Controlându-și fiecare mușchi, trecu calmă pe lângă ghereta portarului.

Imediat după ce intrară, cineva se ivi de pe ușa portarului.

— Lyra! Bună. Ai avut un semestru bun?

Era dolofanul, roșcatul, binevoitorul dr. Polstead, istoricul, cu care Lyra n-avea chef să vorbească. Plecase de la Jordan cu câțiva ani în urmă și se mutase la Colegiul Durham, dincolo de Broad Street, dar avea, fără îndoială, treburi care-l mai aduceau uneori înapoi.

— Da, mulțumesc, răspunse ea sec.

Chiar atunci trecu un grup de studenți în drum spre vreun curs sau seminar. Lyra nu-i băgă în seamă, dar ei se uitară toți la ea, așa cum se aștepta. Ba chiar tăcură sfioși în dreptul ei. Când dispărură, dr. Polstead renunțase să mai aștepte un răspuns lămuritor din partea Lyrei și se întorsese la portar, deci fata putu să plece. Peste două minute, ea și Pan erau în micul ei salonaș din vârful Scării Unu, iar Lyra răsuflă ușurată, lăsă rucsacul pe podea și încuie ușa.

— De-acum nu mai putem da înapoi, zise Pan.